

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: **a) Ing. B. N.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Michaelou Haškovcovou, advokátkou se sídlem Ostrovského 253, Praha 5, **b) M. K.**, **c) Mi. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015, č. j. KUJCK 121/2015/OREG, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 6. 2016, č. j. 10A 42/2015 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce a) **se zamítá.**
- II. Žalovanému a žalobcům b) a c) **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 6. 6. 2016, č. j. 10A 42/2015 - 43, zamítl Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015, č. j. KUJCK 121/2015/OREG, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tábor, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 15. 9. 2014, č. j. METAB 39199/2014/SÚ/Hli, jímž bylo ve společném územním a stavebním řízení žadateli F. M. (dále jen „stavebník“) vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby „Přístavba hospodářského objektu vedoucí ke změně užívání na garáž, svody dešťových vod“ na pozemích parc. č. st. 373 a 1400/3 v k. ú. Želeč u Tábora, a stavební povolení na stavbu „Přístavba a stavební úpravy hospodářského objektu vedoucí ke změně užívání na garáž“ na stejných pozemcích.

[2] V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že námitky žalobců týkající se existující betonové plochy na pozemku stavebníka, která je podle nich tzv. černou stavbou a posuzovaným řízením je dodatečně legalizována jako součást stavby, nejsou důvodné. Řízení o odstranění betonové plochy bylo zahájeno a doposud nebylo ukončeno. Posouzení oprávněnosti betonové plochy je předmětem jiného řízení. V posuzovaném řízení je úkolem soudu přezkoumat zákonnost společného územního a stavebního řízení. Krajský soud dále konstatoval shodně se správními orgány, že existující betonová plocha se podle projektové dokumentace nestane součástí umísťované a povolované přístavby hospodářského objektu, která má následně sloužit jako garáž. Ze souhrnné technické zprávy plyne, že nové základy budou provedeny jako betonové pasy z betonu prokládaného lomovým kamenem. Základové pasy budou betonovány přímo do zemní rýhy, přičemž základy ve stávající betonové ploše budou zhotoveny tak, že bude odstraněna stávající vrstva betonu a vykopána zemní rýha, do které budou vybetonovány nové základy. Povolovaná stavba je tak zamýšlena jako stavba nezávislá na betonové ploše, s vlastními základy a vlastními konstrukčními prvky. Přestože se stávající betonová plocha bude po úpravách částečně nacházet pod povolovanou stavbou a bude využita jako podlaha přístřešku, nelze vycházet z toho, že se betonová plocha stane součástí stavby. V případě, že by bylo vydáno rozhodnutí o nařízení odstranění stavby betonové plochy, pak by toto rozhodnutí bylo samostatně exekvovatelné, neboť povolovaná stavba by tomuto postupu nikterak nebránila.

[3] Argumentace žalobců týkající se toho, že pro stavbu nebyla udělena výjimka ohledně vzdálenosti stavby od hranic pozemku, nebyla dle krajského soudu důvodná. Podle projektové dokumentace je hranice přístavby umístěna ve vzdálenosti 2 m od jižní a východní hranice pozemku; ze západní strany je přístavba napojena na stávající hospodářský objekt a ze severní strany pokračuje pozemek stavebníka. Výjimka pro umístění stavby tedy vyžadována nebyla, neboť povolovaná stavba splňuje nároky pro umístění stavby garáže podle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Zároveň krajský soud uvedl, že předmětem společného řízení nebylo umístění a povolení stávajících hospodářských objektů, neboť na ně je přístavba pouze navazována. Jejich umístění u hranic pozemků proto nelze v tomto řízení rozporovat. Legálnost umístění těchto hospodářských objektů navíc stavebník doložil. Stejně tak nelze v tomto soudním řízení rozporovat umístění voliéry, kurníku, králíkárně a plotu o výšce cca 180 cm, neboť tyto stavby nebyly předmětem vedeného stavebního řízení.

[4] Krajský soud dále uvedl, že dle § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. lze na pozemku stavebníka umístit stavbu související s bydlením, což je i garáž, není-li z prostorových a provozních důvodů možné zabezpečit plnění funkce garáže přímo ve stavbě pro bydlení. V rámci společného řízení bylo stavebním úřadem ověřeno, že funkci garáže není možné zabezpečit v rodinném domě stavebníka. Ač se v tomto domě garáž nachází, nelze ji k parkování vozidel užívat z důvodu jejích nedostačujících rozměrů ve vztahu k rozměru vozidla stavebníka. Tuto skutečnost žalobci nerozpouj. Z kontrolní prohlídky bylo dále zjištěno, že stávající objekty na pozemku stavebníka nelze jako garáž využít z důvodu neodpovídajících rozměrů. Krajský soud tak měl za prokázané, že plnění funkce garáže, jakožto stavby související s bydlením, není možné zabezpečit ve stavbě pro bydlení a zároveň tato funkce doposud není zajišťována v rámci jiné stavby na pozemku

pokračování

stavebníka. Správní orgány dále řádně posoudily, že povolovaná stavba je umístována v souladu s územním plánem a že svým charakterem a provedením odpovídá stavbám, které jsou pro funkci garáže v dané lokalitě umístěny.

[5] Žalobci dále namítali, že s povolovanou stavbou souvisejí imise, které správní orgány podceňují. Má se jednat o imise způsobené zastíněním, hlukem ze startování aut, pachem výfukových plynů a podmíláním pozemku žalobců b) a c) v důsledku zatékání dešťových srážek na jejich pozemky. Žalobci se obávají narušení kvality prostředí. Pokud jde o pojem kvalita prostředí, tak žalovaný výstižně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116, který vymezuje obsah pojmu pohoda bydlení. Krajský soud se obecně ztotožňuje se žalovaným v tom, že charakter stavby již svou funkcí a umístěním na pozemku eliminuje možnost obtěžovat okolí nad míru přípustnou poměrům. Pokud jde o hluk způsobený startováním osobních automobilů a obtěžování výfukovými plyny, tak krajský soud konstatuje, že při užívání garáže pro účely související s bydlením nelze předpokládat, že by hlukové a pachové imise byly natolik významné, aby mohly přesáhnout míru přípustnou poměrům.

[6] Pokud se jednalo o námitku zastínění nemovitostí žalobců v důsledku realizace povolované stavby, pak se jí podrobně zabývaly správní orgány. Povolovaná stavba byla posouzena z hlediska zastínění sousedních pozemků a okolních rodinných domů. Toto posouzení bylo doloženo studií zastínění (oslunění), ze které vyplynulo, že zastínění pozemků žalobců navrhovanou přístavbou bude zanedbatelné, přičemž oslunění bude dostatečné. Žalobci se též obávali imisí dešťovými srážkami s tím, že bude i nadále docházet k podmílání pozemků žalobců b) a c) a k ničení podezdívky jejich plotu. Jak plyne z projektové dokumentace, odvod dešťových vod z povolované stavby i ze stávající betonové plochy bude po provedení stavby zajištěn do kapacitně vyhovujícího systému odvodu dešťových vod rodinného domu, který je napojen na obecní dešťovou kanalizaci. Na přístavbě budou umístěny dešťové svody a dešťová voda ze stávající betonové plochy bude vedena do dešťové vpusti. Všechna dešťová voda tak bude odváděna z pozemku stavebníka do obecní dešťové kanalizace.

[7] Poslední námitka žalobců mířila na pokles ceny jejich nemovitosti v důsledku hrozby imisí. Námitky ve vztahu k imisím byly dle krajského soudu dostatečně vypořádány. Pokles ceny pozemků považuje krajský soud především za hypotetickou úvahu, neboť ji žalobci nikterak nedoložili. Výstavba v dané lokalitě je regulována územním plánem. Územním plánem může bezesporu dojít k omezení vlastnického práva v území regulovaném tímto plánem. Pokud žalobci subjektivně pociťují, že se umístěním povolované stavby sníží ceny jejich nemovitostí, pak takovou skutečnost nelze kompenzovat v řízení územním, stavebním ani v soudním řízení správním. Stavebník může své pozemky využívat pouze v souladu s regulací uskutečněnou územním plánem, což ovšem činí. Správní orgány osvědčily, že stavebník realizuje svá práva a záměry v souladu a v mezích územně plánovací dokumentace. Krajský soud tak z výše uvedených důvodů žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost žalobce a) a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce a) (dále jen „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116, ve kterém došlo k vymezení pojmu pohoda bydlení. Krajský soud a žalovaný se dostatečně nevypořádali s námitkami žalobců, jež se týkaly zastínění (oslunění) sousedních pozemků a okolních rodinných domů, dále s hrozbou hluku, odtokem dešťové vody a výfukovými plyny. Předmětné nežádoucí imise byly posuzovány jednotlivě, a nikoliv ve vzájemné souvislosti. Stěžovatel proto namítá porušení zásady zachování kvality prostředí.

[10] Krajský soud na první pohled velmi pečlivě rozebral námitky žalobců, mimo jiné se opřel o fiktivní výpočty možného zastínění a odvodu dešťových vod, pominul však subjektivní hlediska daná způsobem života osob, jichž se má zamýšlená stavba dotýkat. Stěžovatel tyto subjektivní důvody dovozuje ze skutečnosti, že jeho pozemek sousedí s dvěma frekventovanými veřejnými komunikacemi, a tudíž část pozemku sousedící právě s pozemkem stavebníka je jedinou klidnou částí jeho pozemku. Stavbou garáže při hranici tohoto pozemku proto dojde ke snížení kvality bydlení stěžovatele.

[11] Krajský soud pak naprosto pominul i to, že v posuzovaném případě jde o zcela evidentní snahu stavebníka obejít zákon, když ten z původně nezbytně nutného skladu dřeva obratem po zjištění, že nemá šanci prosadit řadu výjimek, hodlal na stejném místě postavit garáž, která již tolik výjimek nevyžaduje. Krajský soud také zcela opomenul nelegální betonovou plochu, na níž má být povolovaná stavba postavena. Svůj postup odůvodnil tím, že tato záležitost se týká jiného řízení a v posuzovaném řízení nemůže být řešena. Stěžovatel pokládá tuto argumentaci za chybnou, neboť dle jeho názoru je žádoucí, aby se případ posuzoval komplexně.

[12] Stěžovatel též pokládá za chybný závěr, že na pozemku stavebníka lze umístit stavbu související s bydlením. Stěžovatel uvádí, že krajský soud se nedostatečně zabýval důvodem, proč garáž umístěná v rodinném domě stavebníkovi nepostačuje. Podle § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je stanoveno, že výstavba další účelové budovy na pozemku pro bydlení má být provedena, není-li z prostorových a provozních důvodů možno zabezpečit uvedené funkce ve stavbě pro bydlení. Stavebník již má garáž, jež je součástí stavby rodinného domu, a další dvě neevidované garáže, které by pracovníci katastrálního úřadu kontrolní prohlídkou zjistili. Účel stavby další garáže je tedy nejasný. Dle názoru stěžovatele nestačí stavebníkovi garáž z důvodu toho, že místo garáže má umístěnou dílnu, kde provádí výrobní činnosti, tudíž se mu tam již nevejde auto větších rozměrů. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu a ve zbylém odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Předmětem sporu bylo povolení přístavby na pozemku stavebníka ve společném stavebním a územním řízením. Stěžovatel namítl nesprávné posouzení věci žalovaným, jakož i krajským soudem, které spočívalo zejména v nedostatečném hodnocení vlivu povolované stavby na okolní prostředí, a také ve vztahu povolované stavby a stávající betonové plochy umístěné na pozemku stavebníka, která potenciálně může být prohlášena za stavbu nelegální.

[16] Vlivem stavby na okolní prostředí se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již dříve zabýval. Konkrétně v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116, uvedl, že *„pohodou bydlení ve smyslu § 8 odst. 1 in fine vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech.“* Správní orgány jsou tak povinny vycházet při posuzování vlivů stavby na okolí zejména z objektivních okolností, nicméně se při posuzování pohody bydlení nemohou *„zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116). Při výkladu uvedených závěrů je pak nezbytné vycházet též ze skutkových okolností, které vedly k jejich vydání. V daném případě se skutkově jednalo o provozování pily, přičemž byl posuzován hluk spojený s jejím provozem. Nejvyšší správní soud k tomu konstatoval, že k posouzení pohody bydlení nepostačuje pouhé zjištění, že hluk se pohybuje v limitních hodnotách, ale že je nezbytné vzít v úvahu časové rozložení hluku i to, pokud hodnoty hluku soustavně dosahují horních hranic povolených hodnot.

[17] Na základě výše uvedeného tak lze stěžovateli přisvědčit, že k posouzení kvality prostředí a pohody bydlení ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb. nepostačuje pouhé zjištění naměřených hodnot jednotlivých imisí (hluk, výfukové plyny, oslunění, atd.), ale je nezbytné posuzovat celkový vliv stavby na okolní prostředí. Tomuto požadavku správní orgány, resp. i krajský soud, dostály, neboť jednotlivé ukazatele posuzovaly samostatně i ve vzájemné souvislosti. V posuzované věci byla zkoumána zejména problematika zastínění, hluku, obtěžování výfukovými plyny a odtoku dešťové vody. Posouzení těchto imisí tedy bylo řádně vypořádáno. K odtoku vody z dešťových srážek krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že z územního rozhodnutí pro umístění stavby je zřejmé, že

svody dešťových vod budou po provedení stavby zajištěny do kapacitně vyhovujícího systému odvodu dešťových vod rodinného domu, který je napojen na stávající obecní dešťovou kanalizaci. Dešťová voda z povolované stavby proto bude z pozemku stavebníka odtékat přímo do obecní kanalizace a nezasáhne okolní vlastníky pozemků. U zastínění krajský soud vycházel z provedené studie, která dokládá, že oslunění okolních pozemků bude dostatečné a zastínění se dotkne pouze jednoho sousedního pozemku a nebude přesahovat stanovené limity. K hluku a výfukovým plynům působícím v důsledku využívání garáže krajský soud konstatoval, že hlukové a pachové imise nebudou natolik významné, aby mohly přesáhnout míru přiměřenou poměrům. Zároveň z technické zprávy plyne, že charakter navržené stavby nebude mít negativní vliv na okolní pozemky a že navržená stavba splňuje normové hodnoty neprůzvučnosti.

[18] Jednotlivé ukazatele proto dle krajského soudu nepředstavují nedovolený zásah do pohody bydlení a kvality prostředí. Krajský soud povolovanou stavbu posoudil i z hlediska jejího celkového dopadu na okolní prostředí, když zejména uvedl, že povolovaná stavba svým provedením i umístěním při hranici pozemku stavebníka odpovídá stavbám, které jsou pro funkci garáže v dané lokalitě již umístěny. Plánovaná stavba také architektonicky zapadá do stávajícího rázu zástavby. Stěžovatelem tvrzené subjektivní důvody, které mají plynout z toho, že okolo jeho pozemku jsou vedeny frekventované veřejné komunikace a povolovaná stavba proto sníží kvalitu bydlení, protože má být postavena v okolí jediné klidné části jeho pozemku, nepostačují k závěru, že by stavba garáže neměla být povolena. Předně samotný nesouhlas se stavbou na okolním pozemku není dostatečný důvod pro nepovolání stavby. Blízkost komunikací produkujících dopravní zatížení pak zásadně nemůže být důvodem k tomu, aby majiteli sousedního pozemku bylo s poukazem na dotčení pohody bydlení a kvality prostředí bráněno využít část pozemku ke garážování menšího automobilu, jelikož zatížení emisemi a hlukem, které bývá s garážováním spojeno a které je odvislé zejména od frekvence vjezdů a výjezdů a charakteru garážovaných vozidel, představuje obvykle ve srovnání s již existujícím zatížením běžnou frekventovanou komunikací nárůst zátěže v nevýznamné míře. Jistě nelze ve výjimečných případech vyloučit nárůst výraznější (například v důsledku častých vjezdů a výjezdů vozidel, například několikrát za hodinu, či proto, že konkrétní garážovaná vozidla jsou neobvykle hlučná nebo že produkují významně vyšší množství emisí než vozidla běžná), který by zasluhoval bližšího zkoumání jeho dopadů na pohodu bydlení a kvalitu prostředí. Stejně tak obecně vzato nelze vyloučit, že v důsledku kumulace negativních vlivů bude v konkrétním případě neúnosné dále zvyšovat zatížení lokality další činností produkující hluk či emise. Nic takového však nebylo v projednávané věci tvrzeno ani prokazováno, a proto je třeba vycházet z předpokladu běžného zatížení garážováním, které stěžovatelem namítaný vliv mít zásadně nemůže. Zároveň stěžovatel neuvedl žádné jiné nosné důvody, které by měly snížit stávající kvalitu bydlení, kromě již vypořádaných imisí. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že na základě zjištěných stavebně-technických okolností dané věci je patrné, že povolovaná stavba nebude vlastníky sousedních nemovitostí obtěžovat nad míru přiměřenou poměrům v dané lokalitě.

[19] K námitkám stěžovatele týkajícím se možné nelegální stavby v podobě betonové plochy či dříve nepovolené stavby skladu dřeva Nejvyšší správní soud uvádí, že nemohou být předmětem posuzovaného řízení. Společné územní a stavební řízení se zabývá posouzením navrhované stavby a následného vydání či nevydání rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení. Dříve nepovolené stavby, které nebyly uskutečněny,

pokračování

nemohou být brány k tíži stavebníka. Je přirozené a v souladu s právy stavebníka, že bude chtít uskutečnit svůj záměr zbudování stavby. Poučen předešlým neúspěchem napříště zvolí takový typ stavby, která bude mít větší šance na povolení správními orgány. Nevydání povolení nevylučuje do budoucna podání nové žádosti a uskutečnění zamýšlené stavby. Posouzení stěžovatelem namítané nelegální stavby nemůže být též předmětem posuzovaného řízení, jak konstatoval krajský soud. Z hlediska technického návrhu povolované stavby není stávající betonová plocha pro faktické provedení podstatná, neboť základy povolované stavby budou umístěny přímo do zemní rýhy, která bude vykopána po odstranění části stávající betonové plochy. Z tohoto postupu plyne, že část stávající betonové plochy bude posuzovanou stavbou odstraněna a část fakticky splyne s novou stavbou, neb se bude nacházet pod její podlahou, tedy v širším smyslu v základech nové stavby. K otázce nelegální stavby lze uvést, že podle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), stavební úřad nařídí odstranění stavby, jsou-li splněny zákonné podmínky. Stavebník může spornou stavbu odstranit i před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu či po vydání tohoto rozhodnutí před exekucí. Faktické odstranění nepovolené stavby se tedy může uskutečnit i tím, že bude nahrazena stavbou povolenou. V posuzovaném případě proto převažující část stávající betonové plochy ustoupí stavbě povolované či jí bude „pohlčena“. Zbylá část betonové plochy nacházející se po obvodu (resp. vně) povolované stavby může být poté samostatně předmětem exekuce za předpokladu, že nebude zcela odstraněna již při provádění nyní posuzované stavby či dodatečně povolena.

[20] Poslední (velmi obecně formulovaná) námitka stěžovatele směřovala vůči posouzení podmínek ve smyslu § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., který stanoví, že *na pozemcích staveb pro bydlení lze kromě stavby pro bydlení umístit stavbu nebo zařízení související s bydlením či bydlení podmiňující a provést terénní úpravy potřebné k řádnému a bezpečnému užívání pozemků, staveb a zařízení na nich, není-li z prostorových a provozních důvodů možno zabezpečit uvedené funkce ve stavbě pro bydlení*. Krajský soud uvedl, že v rámci společného řízení bylo stavebním úřadem ověřeno, že funkci garáže není možné zabezpečit v rodinném domě stavebníka. V domě se sice garáž nachází, avšak k parkování ji nelze využít z důvodu jejích nedostačujících rozměrů ve vztahu k rozměrům vozidla stavebníka. Tuto skutečnost žalobci ani stěžovatel nerozporovali. Ostatní objekty na pozemku stavebníka jsou také rozměrově neodpovídající pro potřeby garáže. Z průběhu posuzovaného řízení bylo zjištěno, že plnění funkce garáže jakožto stavby související s bydlením není možné zabezpečit ve stavbě pro bydlení a zároveň tato funkce doposud není zajišťována v rámci jiné stavby na pozemku stavebníka, neboť přístřešky tam se nacházející tuto funkci vzhledem k potřebě stavebníka nesplní. To ostatně konstatoval v odůvodnění na str. 5 dole svého rozsudku i krajský soud, který uvedl, že přístřešky jsou užívány jako sklad zahradního nářadí, neboť garáže svými rozměry neodpovídají; uvedený závěr se opírá o dokumentaci ve správním spise, z níž jsou dobře patrné velikost i rozměr přístřešků. Navíc práva souseda nelze vykládat tak široce, že by měl mít možnost spoluurčovat, zda a jakým způsobem bude majitel pozemku a stavby uspokojovat své potřeby garážování vozidel. Pokud majitel pozemku a stavby takovou potřebu pociťuje a není evidentní, že ji může zabezpečit ve stavbě pro bydlení, jelikož ta k tomu prostorově a provozně bezpečně dostačuje, má právo uspokojit svou potřebu stavbou garáže na pozemku mimo stavbu pro bydlení. Povolení navrhované stavby garáže proto není v rozporu s § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

[21] Lze tedy uzavřít, že povolovaná stavba umístěním i architektonickým provedením odpovídá místním poměrům, přičemž zároveň bude technicky zajištěno, že nebude okolní vlastníky obtěžovat nad míru přiměřenou poměrům.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, jenž ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému potom zdejší soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože konstantní judikatura zpravidla neumožňuje přiznat náhradu nákladů řízení správním orgánům, pokud nepřesahuje rámec jejich běžné úřední činnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20, ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 - 31, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).

[24] Zbývající účastníci řízení, tedy žalobci b) a c), byli striktně vzato v samotném řízení o kasační stížnosti procesně úspěšní, neboť oni sami kasační stížnost nepodávali (procesně tedy projevíli vůli setrvat na výsledku řízení před krajským soudem; ke kasační stížnosti se ani v pozici dalších účastníků řízení o ní nijak nevyjádřili). I oni by proto měli zásadně právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Jelikož jim však žádné takové náklady nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl, že se jim nepřiznávají. Pro upřesnění Nejvyšší správní soud dodává, že samotný stavebník, ač krajským soudem řádně osloven, se nestal osobou zúčastněnou na řízení před tímto soudem, a tedy ani osobou zúčastněnou na řízení o kasační stížnosti (viz k tomu *a contrario* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190, publ. pod č. 2341/2011 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu